

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

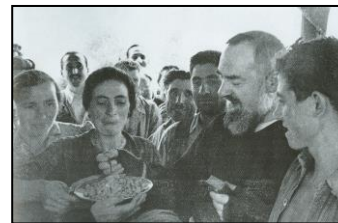
19. rész – A Fatimai Szűzanya látogatása San Giovanni Rotondóban

Pio atya nagyon nehéz napokat él át. Ténykedését körülbelül négy hónapra mérsékelnie kell. Régi betegségetől alácsott szervezete a megadás jeleit mutatja. 1959 júniusában súlyos, vérzéssel járó tüdő- és mellhártyagyulladásra kap. Nagyon sok orvos asszisztál betegágya mellett – igen csekély eredménnyel. A beteg buzgón imádkozik, és a Fatimai Szűzanyára bízta magát, akinek szobra éppen San Giovanni Rotondóban van. Konokul elutasítja rendtársainak segítségét. Július elején el akarja hagyni a kolostort, hogy a Szenvedés Enyhítésének Házába menjen misézni. Amint befejezi a szertartást, rosszul lesz, és egy félreeső kis szobában ápolják. Az orvosok nagy mennyiségű vizet csapolnak le a tüdejéről, és hosszú kórházi kezelést javasolnak neki. Mindhiába. Két nappal később sikerül meggyőznie provinciálisát, hogy vitesse vissza a cellájába. Az orvosok nagyon nyugtalanok, és mindent megpróbálnak, hogy rávegyék a gyógykezelésre. Valaki telefonál Rómába, és sikerül kieszközölnie a Vatikántól a parancsot, hogy a beteget vigyék vissza a Szenvedés Enyhítésének Házába. Az emberek azért aggódnak, hogy egyáltalán túléli-e a bajt, s közben azt rebesgetik, hogy nem egyszerű tüdőgyulladás, hanem a rák egyik igen súlyos formája döntötte ágyának. Hiába minden rábeszélés, Pio atya egész júliusban a cellájában marad, és csak néha bír annyi időre fektéssel felülni, amíg a mise tart. Augusztus elején szeretne lemenni a templomba, hogy a Fatimai Szűzanya lába előtt imádkozzon. Székbe ültetik, úgy viszik le négyen. Nagyon sokáig imádkozik, bensőséges párbeszédet folytat a Szűzanyával. Másnap azt mondja, misézni szeretne a templomban, de rendtársai – elszántan, hogy újabb esztelenségét megakadályozzák – lebeszélnek róla. Egy neves orvos oldja meg a helyzetet, aki azért érkezett San Giovanni Rotondóba, hogy egy igen súlyos esetről konzultáljon a kórház orvosaival. Megnézi a stigmatizált szerzetest, és **kijelenti**, hogy elhagyhatja a celláját, mert **teljesen meggyógyult**.

Eközben a bronzkapun túl, a Vatikánban egyre növekvő aggodalommal figyelik a „Pio atya-jelenség”-et. A buzgó konkolyhíntők még a kapucinusok központi rendházára is tüzet fújnak. Pio atya kezd kényelmetlen személlyé válni, és sokan szeretnék elhallgattatni. Pereket fércelnek össze, és bizonyítékokat keresnek, sajnos nem éppen helyes módon. 1960-ban kirobban a levelezési botrány. A kórház megálmódójához érkezett leveleket jobbra Pio atya világi munkatársai bontják fel. Nem is lenne lehetséges, hogy egy idős, betegeskedő, a „ház” építésének problémáival elfoglalt szerzetes intenzív levelezést folytasson több ezer emberrel, a világ minden nyelvén. San Giovanni Rotondóban létrehozhatnak tehát egy levelezést irányító központot. A levelekre a rendkívüli vállalkozást buzgón nyomon követő önkéntesek válaszolnak a stigmatizált barát nevében. Sokan megszaggatják ruháikat, mivel úgy vélik, hogy világiaknak ebbe nem lenne szabad beleavatkozniuk, különösen pedig azért nem, mert az emberek lelkiismereti kérdéseket is feltárnak leveleikben. A kapucinusok miniszter generálisa áprilisban elunja a huzavonát, és újabb apostoli vizitátort kér a Szentszéktől. Az újságok már tele vannak „kétségbevonhatatlan” hírekkel, melyek megmagyarázhatatlan gyógyulásokról számolnak be, számos bilokációs jelenségről beszélnek,

megmagyarázzák a pietrelcinai barát stigmáit, és leírják, hogyan zajlik le a mise hajnali öt órakor a Csodatévő Szűzanya kolostorában, mely zsúfolásig megtelik a különböző korú és különböző életkörülmények között élő emberekkel. Talán minden zarándok számára Pio atya miséje a legfontosabb. Még a nap fel sem kelt, amikor a néhány gyertya ragyogó fényétől megvilágított templomba belép a celebráns. A hívek suttogásának Pio atya tekintélye vet véget. A pap tekintete villámokat lövell mindazok felé, akik nem tanúsítanak megfelelő magatartást. A görnyedt és megfáradt szerzetes nehezen tud utat törni magának az oltárt körülvevő tömegben. A könnyfátyolozta szemekből, a templom egy meghatározott pontjára vagy a celebránsra függesztett tekintetéből kiolvasható a belső békére vágyó, vagy a testük fájdalmas sebeire gyógyírt kereső kétségbeesett emberek gyötrelme.

Ott, a pap jobbán egy ember kúszik a földön, mint valami csúszómászó. Talán jogos büntetését várja, amiért megsértette Isten törvényét. Mellette egy feketébe öltözött déli asszony, kinek fáradt arcára kiült a szenvedés. Talán azért jött a templomba, hogy kegyelmet kérjen valamelyik beteg családtagja számára, vagy hogy a Gondviselésre bízta távol lévő gyermekét. Hátrább egy jól öltözött középkorú – bizonyára gazdag, ám lélekben szegény – férfi. Nem tudni, miért kapaszkodott fel San Giovanni Rotondóba. Rejtélyes, akár a szfinx. A Csodatévő Szűzanya képe közelében egy fiatalember imádkozik. Talán anyagi gondjaira remél megoldást. Pio atya eléri az oltárt, keresztet vet. Az embernek az az érzése, hogy az elgyötört lelkű, kigúnyolt, igazságtalanul zaklatott és vádolt pap vezetésével mindenki aktívan részt vesz Krisztus szenvedésében. A liturgia lassan halad előre. A feljövő nap első félnék sugarai új problémák eshetőségét sejtetik. Valahányszor a nap felkel, kiújul a szorongás, a félelem, a meg nem értés, s felparázslanak a gyakran gyilkos viták. A miszticizmus légkörébe merült hívekben fel sem merül, hogy a templomra leselkedhetnek gondok. Édes a zoltározás még akkor is, ha olyan nyelven folyik, melyet a legtöbben nem ismernek. A „Confiteor”-nál Pio atya erőteljesen a mellére üt, a jelenlevők ezt abban a meggyőződésben utánozzák, hogy így bocsánatot kérnek a Gonoszt tápláló bűneikért. Egy emberként kapcsolódnak be a misébe, különösképpen annál a kulcsfontosságú résznél, mikor Jézus utolsó vacsorájára emlékezve a celebráns felemeli az ostyát és a kelyhet. Sokan, bár nem papok, mintha együtt miséznenek a stigmatizált ferencessel. Az együttlés a Miatyánknál éri el csúcspontját, talán mert ennek az imádságnak a szavait, ha nem is mindig tökéletesen, de mindenki ismeri.

A templom falain kívül azonban a gyanakvós légköré mérgezi még a személyes kapcsolatokat is. Az nem vitatható, hogy San Giovanni Rotondóban voltak túlkapások a hívek részéről, de az is biztos, hogy Pio atyának, aki mindig az Egyház utolsó szolgájaként viselkedett, ezekhez semmi köze nem volt. (...folytatás következik)

„Kezedbe és szívedbe helyezzük egész létünket...”

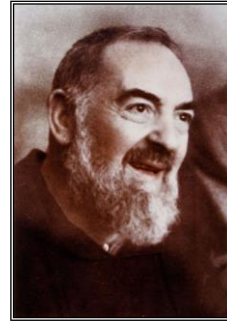
„1959. augusztus 6-án San Giovanni Rotondóba vitték a Fatimai Szent Szűz kegyzsobrát. A szobrot végigvitték Olaszországon, minden jelentősebb város templomába betértek vele, hogy a hívők leróják tiszteletüket. Eredetileg Foggia, mint rendtartományi székhely volt az úti cél. A szobrot kísérő jezsuita páter azonban, Pio atyára való tekintettel, Foggiából átrepült vele San Giovanni Rotondóba, ahol ünnepi körmenetben kísérték a szobrot a templomba. Augusztus 7-én a stigmatizált barátot betegágyából letámogatták a kegyzsoborhoz. Miután hosszan imádkozott, a Szűzanyának ajándékozta azt a rózsafüzért, amelyet az egyik imacsoporttól kapott emlékül. Délután háromkor a kegyzsobrot szállító helikopter felemelkedett a klinika erkélyéről és három kört írt le a zarándokok fölött s folytatta útját. De íme, rövid időn belül ismét visszatért... A jezsuita atya visszaemlékezésében leírja, azért irányította vissza a gépet, hogy áldást adhasson Pio atyára - a kegyzsoborral: a helikopter kereszt alakban elrepült kétszer a súlyos beteg szerzetes szobája fölött. - Másnap erőteljesen kiáltott fel: „Meggyógyultam!” És fölkelt az ágyából.”

Pio atya kicsi korától kezdve gyermeki szeretettel ragaszkodott Égi Édesanyjához. A Szűzanya sokszor kitüntette látogatásával, édesanyjai szeretetét mindig kinyilvánította iránta. Minden hajnalban, szentmiséje előtt cellájában, földre borulva így imádkozott: „Ó Mária, a megtestesült Igének Szülője és a mi legédesebb Anyánk, itt vagyunk lábaid előtt, mialatt felvirrad egy új nap, egy új nagy ajándéka Istennek. Kezeidbe és szívedbe helyezzük egész valónkat, bennünk minden a Tied legyen: értelmünk és akaratumk, testiünk és lelkiünk. Alakíts bennünk anyai szeretetteddel egy új életet, a Te Jézusod életét. Ó Mennyei Királynője, a legkisebb értékű cselekedeteinket is támogasd a Te anyai sugallataiddal, add, hogy a szent és szeplőtelen áldozatnál minden és mindegyik tiszta és Istennek tetsző legyen! Ó Jóságos Anya, tégy minket szentekké, amint ezt tőlünk Jézus elvárja és a Te Szíved vágyakozva folytonosan kéri! Amen.”

Aki csak egyszer is megtapasztalta a Szent Szűz édesanyjai pártfogását, nem csodálkozhat, hogy még a legnagyobb elesettség és veszély idején sem hagyta magára benne bizakodó, hozzá ragaszkodó gyermekét. Szent Bernát tanítja: „soha nem lehetett hallani, hogy valaha is gyámoltalanul magára hagyta volna azt, aki segítségét kérte és pártfogásért hozzá folyamodott...”

A Szent Szűz égi pártfogása jegyében telt Pio atya egész élete. Istenben élt, Jézus Krisztus szenvedését magára vállalta, minden lépése közelebb vitte a Kálváriához; keresztútján, mint egykor Szent Fia mellett, ott volt kíséretében égi Édesanyja, a Boldogságos Szűz Mária. És ő látta Őt. Látta és szemlélte a maga fonséges valóságában. És csodálkozott azon, hogy rendtársai nem látják, mert lehetetlennek tartotta, hogy aki fenntartás nélkül bízik Benne, attól elzárkózzék.

(Blanár Mihály: A titokzatos karizmatikus)

**„... a családot járja át egészen a Lélek,
amely mosolyogva tud lemondani önmagáról,
mosolyogva tudja mindig és egészen fölládozni önmagát.”**

Padre Pio
3/3.

Pio atya városába érkezett a betlehemi Kisjézus-szobor

A fából faragott szobrot őrzője, Jerzy Kraj szállította a San Giovanni Rotondó-i szentélybe 2010. január 28-án. A szobrot a Szent Pio atya által alapított kórház gyermek onkológiai osztályán is kiállítják.

A kapucinusok elmondták: az ötletet a szentély rektora vetette fel tavaly októberi betlehemi zarándoklatuk során, amelyet Pietrelcinai Pio atyának az isteni Gyermek iránti mélységes áhítatának emlékére szerveztek. A Pierbattista Pizzaballa szentföldi kusztossal történt egyeztetés után részletesen kidolgozták az útitervet.

A szobrot csütörtök délután helikopterrel szállították San Giovanni Rotondóba, ahol a polgármester és a kapucinus előljárók fogadták. Ezután a Santa Maria delle Grazie templomba vitték, ahol szentmisét mutattak be.

A Kisjézus-szobrot 2010. január 28. és február 6. között tekinthetik meg a zarándokok a szentélyben, illetve a város más pontjain. Január 31-én egy éjszakára a kapucinus klarissza rendházba, február 3-án pedig a Pio atya által alapított kórházba, a Szenvedés Enyhítésének Házába szállítják, ahol a gyermek onkológián állítják ki. Másnapról ismét a szentélyben helyezik el. Február 6-án az esti ünnepi szentmise után Rómába viszik, majd visszaszállítják Betlehembe.

A szobor 1921-ben készült a spanyolországi Olotban a betlehemi szentély számára, és eddig még sohasem hagyta el Betlehemet - írja a CNA.

Magyar Kurír